

Neemia - Comentarii Jean Koechlin

Din punct de vedere istoric, cartea Neemia este ultima privire pe care Vechiul Testament ne permite s-o aruncăm asupra poporului Israel. Evenimentele descrise în ea încep la circa treizeci de ani după cele relatate în cartea Estera și la treisprezece ani după întoarcerea lui Ezra. În consecință, învățăturile ei ne sunt potrivite în special nouă, creștinilor „peste care au ajuns sfârșiturile veacurilor” (1 Cor. 10.11). Ce popor demn de compătimit! El se află „în mare necaz și în rușine”, după relatarea câtorva călători (v.3). Însă Dumnezeu a pregătit pe cineva care va pune la inimă această situație. Este Neemia! Acest om este sensibil la suferințele și la umilința celor „care au rămas, care au scăpat din captivitate” și mărturisește înaintea Domnului păcatele care le-au cauzat situația. Ezra făcuse și el același lucru (Ezra 9). Dumnezeu alege întotdeauna, din mijlocul celor care iubesc poporul Său, instrumente ale eliberării lor. Dar să ne fixăm ochii asupra Unuia mai mare decât Neemia. Cine a pus la inimă condiția disperată a lui Israel și a lumii în general, dacă nu Însuși Fiul lui Dumnezeu? El a înțeles starea noastră mizerabilă, a pătruns până în acel abis al păcatului în care căzusem și a venit să ne scoată din el.

În timp ce fiii lui Iuda se aflau în mare necaz și în rușine, Neemia deținea una dintre pozițiile cele mai de cinste la curte: cea de paharnic al împăratului. Ar fi putut, din egoism, să-și păstreze acest post avantajos sau chiar să și-l justifice, spunând: «Deoarece am încrederea împăratului, lângă el voi fi mai de folos poporului meu. Pentru scopul acesta m-a pus Dumnezeu aici». Dar Neemia nu judecă în felul acesta. Inima lui, asemenea celei a lui Moise altădată, îl îndeamnă să-și viziteze frații, pe fiii lui Israel (Fapte 7.23). Decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale palatului imperial, el alege „mai degrabă să sufere răul cu poporul lui Dumnezeu” (Evrei 11.25). Să remarcăm că discuția lui cu Artaxerxes nu este doar precedată (1.11), ci și însoțită (v. 5) de rugăciune. Între întrebarea împăratului și propriul răspuns, Neemia găsește timp să-l vorbească lui Dumnezeu în inima sa. Numim aceasta «rugăciune-săgeată». Să imităm mai des acest exemplu și vom vedea, ca și acest slujitor (al Domnului mai degrabă decât al împăratului), mâna bună a lui Dumnezeu odihnindu-se asupra noastră și asupra a tot ce facem.

Neemia a ajuns la Ierusalim având scrisori din partea împăratului. El începe prin a inspecta zidurile sau, mai degrabă, ceea ce mai rămăsese din ele. Frații lui îi relataseră despre ele (1.2-3), dar el vrea să evalueze personal extinderea stricăciunilor. Consternarea îl copleșește înaintea acestei priveliști cu care, în ce-i privește, locuitorii Ierusalimului se obișnuiseră! Fără nici o îndoială, și noi, creștinii, ne aflăm în pericolul de a înceta să ne mai înfrustăm de situația de ruină în care Biserica responsabilă se găsește astăzi. Nici un zid nu o protejează împotriva invaziei din partea lumii și o astfel de stare servește perfect scopurilor vrăjmașilor ei. În timpul lui Zorobabel și al lui Ezra, acești vrăjmași ai lui Israel se numeau Bișlam, Tabeel ... Tatnai, Șetar-Boznai și însoțitorii lor. Sub Neemia, Israel se confruntă cu Sanbalat, Tobia și Gheșem. Diavolul folosește o varietate de lucrători. El își înnoiește mereu «personalul». Scopul lui însă este întotdeauna același: să mențină poporul lui Dumnezeu în înjosire și în sclavie. Neemia știe ce trebuie făcut ca să-i îndemne pe bărbații din Ierusalim. Numele lui înseamnă: Domnul a mângâiat (sau «Mângâierea Domnului», cap. 1 v.1 notă). El primește acest răspuns îmbucurător și încurajator: „Să ne ridicăm și să reconstruim!” (v. 18).

Contrar ordinii normale, reconstrucția Ierusalimului a început cu altarul, a continuat cu templul (Ezra 3) și a sfârșit cu zidul cetății. Altarul și templul (sanctuarul) vorbesc de închinare, care, în mod evident, constituie cea dintâi responsabilitate a poporului lui Dumnezeu. Dar noi nu suntem doar creștini de duminică. Restul cetății, care simbolizează viața cotidiană din casele noastre, cu împrejurările de zi cu zi, trebuie și ea protejată împotriva răului de afară și, de asemenea, despărțită clar de lumea din jur. Fiecare trebuie să vegheze și în special să construiască înaintea propriei case (v. 10, 28, 30). Sub impulsul dat de Neemia, întregul Iuda s-a apucat de lucru. Acest capitol ne poartă în jurul orașului, ca să ne arate diferitele grupuri de lucrători în acțiune. Fiecare a preluat, fie poarta, fie turnul, fie partea sa de zid, după puterea lui și, mai ales, după măsura devotamentului său. Dar, în timp ce unii au zel suficient ca să repare o parte dublă (v. 11, 19, 24, 27, 30), alții – inclusiv dintre conducători – refuză să-și plece grumazul în serviciul Domnului (comp. cu Matei 20.27-28; 2 Cor. 5.15). Ce tristă mărturie consemnează aici cartea lui Dumnezeu!

De la v. 16 înainte este vorba despre partea de zid protejând cetatea lui David și curtea templului. Suntem uimiți să aflăm că Eliașib, marele preot, nu a reparat în fața propriei case (confruntă cu 1 Tim. 3.5). A fost necesar ca alții să lucreze în dreptul său (v. 20, 21). O a doua neglijență vinovată este aceea că, reconstruind Poarta Oilor, el și frații săi, acești păstori răi, au neglijat s-o doteze cu încuietori și cu zăvoare (v. 1). Aceasta va permite hoților și tâlharilor să intre și să ia în stăpânire „oile” lui Israel (vezi Ioan 10.8, 10). Argintari, făcători de mir, negustori (v. 8, 32) lucrează ca zidari. Unul dintre conducători, Șalum (v. 12), repară împreună cu fiicele sale. Dumnezeu ne învață prin aceste exemple că ne putem aduce aportul la lucrarea Lui indiferent de vârsta, sexul sau profesiunea noastră. Să observăm, de asemenea, că mai mulți dintre acești oameni, sau părinții lor, fuseseră implicați în vremea lui Ezra în căsătorii nelegitime cu femei străine. Astfel a fost cazul lui Baruc, fiul lui Zabai, al lui Malchiia, al lui Pedaia, fiul lui Pareoș (Ezra 10.25, 28). Este frumos să vedem acum nerăbdarea lor de a proteja Ierusalimul tocmai împotriva unor astfel de influențe străine.

În timp ce zidurile se refăceau, mânia vrăjmașilor vuia împotriva lui Iuda. Sanbalat, purtătorul lor de cuvânt, se aprinde de mânie și îi batjocorește în același timp. Noi toți suntem cu predilecție sensibili la batjocură. Lumea nu încetează să ridiculizeze despărțirea dintre creștini, slăbiciunea strănerilor lor laolaltă ... Să nu ne lăsăm intimidăți de remarcile sale. În loc de răspuns, Neemia I se adresează Dumnezeului său: „Auzi, Dumnezeul nostru, pentru că suntem disprețuiți ...” (v. 4). El nu ține nicicum cont de amenințări. „Dar noi am reconstruit ...”, concluzionează omul lui Dumnezeu (v. 6)! Atunci vrăjmașul se pregătește de luptă deschisă și descurajarea pune stăpânire pe oamenii lui Iuda. Ei se uită la propria slăbiciune (v. 10): asta înseamnă să-i dea dreptate vrăjmașului care îi disprețuise, numindu-i „iudei neputincioși” (v. 2). Mai privesc și la greutatea poverilor, la mormanele de dărmături ... Totuși este unul care, împreună cu Neemia, cunoaște dubla resursă (v.9). Aceasta este și o poruncă a Domnului: „Vegheați și rugați-vă ...” (Matei 26.41; 1 Petru 4.7). Rugăciunea trebuie să fie primul nostru răspuns la eforturile Vrăjmașului. Ea nu se desparte de veghere. Iată de ce Neemia ia numeroase măsuri pentru a asigura supravegherea și păzirea poporului în timpul încheierii lucrării.

La dificultățile și la oboseala construcției se adaugă, la sf. cap. 4, cele ale luptei. Și, în adevăr, credinciosul nu este numai un lucrător, ci și un luptător. Asemenea gărzii lui Neemia, acesta își ține într-o mână instrumentul de lucru, iar în cealaltă, arma (care este Cuvântul lui Dumnezeu: Efeseni 6.17). N-are voie să renunțe la nici una. După frumoasa manifestare de zel pe care am văzut-o, capitolul 5 ne pune înainte

o surpriză neplăcută. Acești „scăpați”, care, înainte să vină Neemia, trăiau într-o mare sărăcie (1.3), se găsesc acum într-o stare și mai rea. Au fost nevoiți să-și pună garanție posesiunile și, în unele cazuri, să-și dea în robie copiii, ca să-și poată plăti taxele și să nu moară de foame. Și ce era mai rău, cei care îi aduseseră în această stare nu erau vrăjmașii. Erau propriii lor frați care, făcând așa, călcasea legea (Exod 22.25; Levitic 25.39-43; Deuteronom 15.11; 23.19-20). Unde ne aflăm noi pe planul dragostei frățești? Fără ea, cel mai bun serviciu creștin este fără valoare (1 Cor. 13.1-3). Să punem în practică ceea ce ne spune apostolul Iacov (2.15-16). Da, să ne cercetăm cu atenție inimile în această problemă. Și, la fel, și purtarea noastră!

Indignat și „mâniat foarte mult”, Neemia îi strânge pe mai-mari și pe căpetenii înaintea restului poporului pentru a le adresa reproșurile pe care le merită. Cei care sunt vinovați se supun și aceasta nu numai pentru că Neemia este guvernatorul, ci pentru că el însuși le dă exemplul dragostei dezinteresate. El renunțase la privilegiile personale pe care i le dădea poziția sa, iar aceasta îi permite acum să le ceară căpeteniilor să se poarte în același fel. Exemplul este regula de aur pentru a obține ceva de la aproapele nostru. Apostolul Pavel își făcuse un țel din a fi totdeauna un exemplu pentru credincioșii pe care îi învăța (Fapte 20.35; 1 Corinteni 4.16; 10.32,33...). Mai presus de toate, să gândim la divinul Stăpân. El le-a spus ucenicilor Săi: „V-am dat un exemplu, pentru ca, așa cum v-am făcut Eu, să faceți și voi” (Ioan 13.15). Dar, în același timp, i-a pus în gardă față de cărturari și față de farisei: „Deci toate câte vă spun ei, faceți și țineți, dar nu faceți după faptele lor, pentru că ei spun și nu fac” (Matei 23.3). Mulțimile au observat diferența: Isus îi învăța „ca având autoritate și nu precum cărturarii lor” (Matei 7.29).

Încercările anterioare lipsite de succes nu i-au descurajat pe Sanbalat, pe Tobia și pe Gheșem. Ei îi fac lui Neemia o propunere vicleană: „Vino să ne întâlnim împreună...”. Valea Ono (sau a meșteșugarilor: 11.35), fixată ca loc de întâlnire, reprezintă un act de colaborare cu vrăjmașii poporului lui Dumnezeu. Oferta este respinsă, în pofida amenințărilor care-o însoțesc până la a cincea oară. Apoi o altă cursă îi este întinsă, de data aceasta prin intermediul unui iudeu, Șemaia. Printr-o falsă profecție, acest slujitor al vrăjmașului încearcă să-l împingă pe Neemia (care nu era preot), la neascultarea de Domnul prin căutarea unui refugiu în Templu (2 Cor. 11.13; 1 Ioan 4.1). În același fel au acționat fariseii cu Domnul Isus. „Ieși și pleacă de aici”, îi spun ei, „pentru că Irod vrea să Te omoare” (Luca 13.31). Ei au încercat (și Satan a fost în spatele lor) să-L înfricoșeze și să-L abată de pe calea credinței pe Acela care-Și îndreptase hotărât fața să meargă la Ierusalim (Luca 9.51). Dublul atac, respins de credinciosul Neemia, îl pune pe credinciosul de astăzi în gardă cu privire la două pericole extreme: 1. Lărgirea căii, lucrând mână-n mână cu cei care nu se supun Cuvântului; 2. „Închiderea” într-un sectarism pretențios și egoist.

Cincizeci și două de zile le-au fost suficiente oamenilor lui Iuda ca să astupe spărturile și să reconstruiască zidul. Majoritatea erau neexperimentați în mănuierea mistriei și a cazmalei, dar au avut zel și inimă pentru lucrare (3.20; 4.6). Și în ochii Domnului, devotamentul lucrătorilor Săi este mai valoros decât capacitățile lor. El dă, cu siguranță, aceste capacități tuturor acelor care au devotament și care-L urmează. Eforturile lui Tobia de a-l intimida pe Neemia și sprijinul pe care această persoană cu influență rea îl primește din partea mai multor conducători din Iuda reprezintă ultimele manifestări de ostilitate ale vrăjmașilor. Ierusalimul cu zidurile reconstruite va apărea de aici înainte națiunilor înconjurătoare „zidit ca o cetate strâns unită împreună” (Psalmul 122.3). Dar este necesar să fie încă supravegheat. Neemia se ocupă de porți, ca și de stabilirea gărzilor (vezi Isaia 62.6-7). Sunt atribuite și alte funcții, incluzându-le aici și pe cele ale celor doi guvernatori ai orașului (v. 1, 2). Și unul și altul meritau această responsabilitate: Hanani, prin preocuparea lui pentru popor (1.2), Hanania, în virtutea credincioșiei și a temerii lui de Dumnezeu (v. 2).

Neemia are pe inimă realizarea unui recensământ al poporului. El folosește registrul genealogic stabilit în timpul primei întoarceri în Ierusalim. De aceea, v. 6-73 repetă mai mult sau mai puțin capitolul 2 al cărții Ezra. Îi găsim aici, spre exemplu, pe descendenții acelui om care „și-a luat soție dintre fiicele lui Barzilai Galaaditul și s-a numit după numele lor” (v. 63). Barzilai fusese acel bătrân bogat și respectat care-l întreținuse pe David și pe însoțitorii lui la Mahanaim (2 Samuel 19.32). Aici aflăm că ginerele lui, deși fusese preot, renunțase odinioară la propriul nume. Alesese să fie chemat după cel al socrului său, deoarece aceasta-i conferea un statut social mai înalt. Care au fost consecințele nefericite? Descendenții lui au fost excluși din serviciul preoției, ca fiind necurați! Să fim atenți ca nu cumva, din preocuparea pentru întâietate, să ne abandonăm privilegiile de creștini! Există vreo demnitate și vreo noblete mai mare decât aceea de a aparține familiei lui Dumnezeu, „preoției împărătești”? Această înregistrare a poporului subliniază contrastul cu zilele lui David. Numai seminția lui Iuda numărase în acel timp patru sute șaptezeci de mii de bărbați în stare să scoată sabia: deci de zece ori mai mult decât acum. Dar ceea ce are importanță nu sunt cifrele, ci credincioșia!

Pentru frumoasa scenă care ocupă acest capitol, Neemia îi cedează locul de onoare lui Ezra, preotului. Știm că „era cărturar priceput în legea lui Moise” și de mult timp „își îndreptase inima să ... învețe în Israel rânduieli și judecăți” (Ezra 7.6, 10). Fericită dorință, care, la cererea poporului, găsește ocazia să se împlinească! Este vorba de citirea clară și de explicarea Cuvântului lui Dumnezeu. Deschizându-l, Ezra nu uită să-L binecuvânteze pe Domnul care a dat acest Cuvânt, tot așa cum astăzi începem prin a mulțumi atunci când în adunare urmează să se citească Scriptura și să se mediteze asupra ei. În ce-i privește pe cei prezenți, nu este suficient să poată pricepe (v. 3); este necesar și să ia aminte (sf. v. 3). Facem totdeauna așa în strângerile noastre sau în lectura din familie? Înțelegerea Cuvântului este mijlocul prin care putem fi noi înșine hrăniți și încurajați în comuniunea cu Domnul (v. 12). Dar să ne gândim și la cuvintele „trimiteți porții”, ceea ce înseamnă să-i facem și pe cei care n-au fost prezenți să profite de ceea ce ne-a făcut nouă bine. Subliniem în încheiere acest verset glorios: „Bucuria Domnului este tăria voastră” (sf. v. 10 – compară cu Ps. 28.7). Și, mai presus de orice, să-l experimentăm în viețile noastre!

„Tot așa va fi Cuvântul Meu care iese din gura Mea: nu se va întoarce la Mine fără rod (literal: gol)” spune Domnul (Is. 55.11). Promisiunea aceasta se împlinește aici. Potrivit instrucțiunilor divine, poporul, sub conducerea căpeteniilor, celebrează sărbătoarea Corturilor cu o splendoare mai mare chiar decât a celor mai impresionante zile ale lui Solomon. Prea ocupați de odihna prezentă, israeliții uitaseră de Cel care avea să vină, și acest pericol ne pândește și pe noi. Dar acum, când slăbiciunea și ruina sunt atât de evidente, ochii li se îndreaptă mai ușor asupra bucuriei împărăției viitoare, iar caracterul de străini (locuirea în corturi) este mai bine realizat. Pe noi, creștinii, situația de ruină prezentă trebuie să ne determine să ne recunoaștem mai mult ca oricând caracterul de străini și să ne ajute să ne ațintim gândurile la bucuria împărăției care vine. La începutul capitolului 9, scena se schimbă complet. Fiii lui Israel se strâng din nou într-o zi fixată. De data aceasta, scopul strângerii este mărturisirea păcatelor lor. Există oare și în viețile noastre de credincioși momente particulare când avem de făcut bilanțul acțiunilor nepotrivite și de a ne smeri? Unii cred că există motive să practicăm această punere în ordine în fiecare sâmbătă seara; alții, la sfârșitul fiecărei zile. Nici unii nu au dreptate. Judecata de sine este o acțiune continuă. Este necesar s-o îndeplinim de fiecare dată când Duhul Sfânt ne face conștienți de păcat.

Câțiva leviți, ale căror nume sunt menționate, invită poporul să se ridice pentru a-L binecuvânta pe Domnul. Și ei îi adresează, în numele întregii adunări, lunga rugăciune care ocupă restul acestui capitol. Cele dintâi cuvinte ale ei sunt: „Tu ești Același, Doamne, Tu singur ...” Apoi, întorcându-se în timp până la creație, leviții laudă împlinirea scopurilor lui Dumnezeu, chemarea lui Avraam – a cărei inimă a fost găsită credincioasă – eliberarea din Egipt, de la Marea Roșie, grija răbdătoare acordată lui Israel de-a lungul călătoriei prin pustie, cu darea legii, și, în sfârșit, intrarea în țară. Pronumele „Tu” (și „a Ta”) folosit împreună cu un verb activ la persoana a II-a se regăsește de douăzeci și cinci de ori în aceste câteva versete. Celebrarea lui Dumnezeu întâi pentru ce este El, apoi pentru ce a făcut, nu este oare un privilegiu pe care îl avem și noi, de vreme ce aparținem Domnului? Să ne aducem mereu aminte de ceea ce harul Lui a făcut pentru noi și să ne străduim să găsim tot mai multe motive de recunoștință, care vor fi tot atâtea noi legături de dragoste cu Tatăl nostru ceresc și cu Domnul Isus. Ca și David, să ne îndemnăm sufletele să-L binecuvânteze pe Domnul și să nu uite „nici una din binefacerile Lui” (Psalmul 103.2)! Dar, de fapt, aceste beneficii sunt nelimitate!

După ce, asemenea acestor leviți, a urmărit îndelung istoria harului lui Dumnezeu pentru Israel, Ștefan, în capitolul 7 din Fapte, își continuă vorbirea în același fel. „Voi, cu grumazul înțepenit, ... întotdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt” (Fapte 7.51). Grumazul înțepenit, gâtul care refuză să se plece pentru a se supune jugului Domnului, nu caracterizează numai poporul Israel sau numai pe cei neînțorși la Dumnezeu! Toți ascundem înăuntrul nostru această natură nesupusă, voința proprie. Fiecare creștin, fără excepție, o cunoaște foarte bine și este imposibil pentru cineva s-o învingă prin propriile eforturi. Dar, în același timp, cunoaște oare fiecare eliberarea pe care Domnul i-o acordă? Dând morții, la cruce, această voință rebelă, nesupusă, El ne-a oferit în schimb natura supusă a Domnului Isus. Firea cea veche se află încă în noi, cu dorințele ei, dar nu mai are dreptul să ne conducă. Toate aceste păcate ale lui Israel ies în evidență cu atât mai mult cu cât sunt puse, ca aici, în contrast cu harul lui Dumnezeu, iar lor li se adaugă, ca să spunem așa, lipsa de recunoștință (vezi Deuteronom 32.5-6). Nu este adevărat lucrul acesta și pentru atât de mulți tineri și tinere crescuți de părinți credincioși?

Avem rezumatul acestui întreg capitol în v. 33: „Dar Tu ești drept în tot ce a venit asupra noastră. Pentru că Tu ai făcut potrivit adevărului, iar noi am păcătuit” (compară cu Pl. Ier. 1.18). Să punem această declarație în legătură cu un verset din Evanghelia după Ioan: „Cine a primit mărturia Lui a pecetluit că Dumnezeu este adevărat” (Ioan 3.33; vezi și Romani 3.4). Pecetluirea este actul de aprobare oficială a unei declarații, care o validează și prin care cei care o semnează se angajează la respectarea ei. Astfel, căpeteniile, leviții și preoții își pun pecheile (cu alte cuvinte, semnăturile) pentru a-și confirma acordul. La sfârșitul acestei lungi mărturisiri, să ne reamintim încă două învățături foarte importante: În primul rând, pentru judecarea unui rău este necesar să ne întoarcem cât mai în urmă posibil, până la originea lui, printr-o completă revizuire a pașilor făcuți. Călcarea legii a început odată cu confecționarea vițelului de aur; ei bine, faptul acesta nu poate trece sub tăcere (v. 18)! În al doilea rând, o mărturisire trebuie să fie precisă: a-l spune lui Dumnezeu într-un fel general: «sunt păcătos, am comis niște păcate», costă foarte puțin și n-are valoare înaintea Lui. El așteaptă de la noi să spunem: «Doamne, sunt vinovat în aceasta; iată ce am făcut și iată ce am omis să fac» (vezi Levitic 5.5).

Bărbații ale căror nume sunt scrise la începutul acestui capitol sunt cei care și-au pus sigiliul la încheierea legământului cu Domnul. Știm că și Dumnezeu își are sigiliul Său: Duhul Sfânt. El este aplicat pe cel răscumpărat, ca marcă de proprietate prin care Domnul îl recunoaște și declară: iată-l pe «unul care-Mi aparține» (Efeseni 1.13; 4.30). „Este al Meu” (comp. Exod 13.2 cu Isaia 43.1). Oare poate El să recunoască în felul acesta pe fiecare cititor al acestor rânduri? Dar, în timp ce propriile sigilii nu le pot conferi însoțitorilor lui Neemia puterea de a împlini cele la care s-au angajat (comp. 10.39 cu 13.10,11), Duhul Sfânt este nu numai sigiliul, ci și puterea prin care creștinul acționează în acord cu voia lui Dumnezeu (Ef. 3.16). Întreaga națiune s-a alăturat conducătorilor ei. Cunoașterea legii (dobândite curând) nu rămâne la stadiul teoretic pentru ei, ci îi duce, pe rând, la curățire, la respectarea sabatului și a anului de odihnă al pământului (fiecare al șaptelea an), apoi la serviciul în templu și la respectarea instrucțiunilor privind cele dintâi roade și zeciuielile. „Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi dacă le faceți”, spunea Domnul Isus (Ioan 13.17).

Exilații întorși din Babilon erau foarte puțini la număr comparativ cu cei care locuiau în țară înainte de deportare. Ierusalimul, cu zidurile reconstruite pe fundațiile anterioare, nu reunea decât un număr infim de cetățeni, printre care și pe aceia care reparaseră în dreptul caselor lor. Se ia astfel decizia să se apeleze la voluntari, din Iuda și din Beniamin, care să vină să locuiască în oraș. Numele lor sunt menționate. Dumnezeu îi onorează, în adevăr, pe cei care, părăsindu-și pământurile și casele, vin să locuiască lângă sanctuarul Său, din devotament pentru locul acela. Ei nu vor fi în pierdere, după cum anunță Ps. 122.6: „Ierusalim: cei care te iubesc vor prospera”. Promisiunile sunt făcute cu privire la Ierusalimul din timpul împărăției de o mie de ani (Zaharia 2.4; Isaia 33.20 și cap. 60), dar promisiunile care privesc cetatea sfântă, Ierusalimul ceresc, le întrec cu mult pe acestea. Dumnezeu, care a „pregătit-o” pentru Hristos (Apocalipsa 21.2), a „pregătit-o” și pentru aceia care-l aparțin și care au renunțat la ideea de a avea o cetate permanentă în această lume (Evrei 11.16). Această cetate minunată nu este construită ca să rămână goală, ci Dumnezeu însuși va locui în ea, în mijlocul alor Săi. Totuși, o condiție este esențială pentru a intra în ea, aceea de a avea „hainele spălate” prin credința în sângele Mielului (Apocalipsa 22.14). Ați făcut aceasta?

Ceremonia dedicării zidurilor Ierusalimului, care începe în v. 27, se derulează în mijlocul unei mari bucurii. Două procesiuni, formate din cântăreți și însoțite de trompete, au pornit în același timp, mergând pe zid în direcții opuse. Una este condusă de Ezra, în timp ce Neemia o încheie pe cealaltă. Cele două procesiuni se întâlnesc lângă templu, după ce fiecare dintre ele a înconjurat jumătate din oraș. Ei au împlinit acel cuvânt din frumosul psalm 48: „Înconjurați Sionul și ocoliți-l; numărați turnurile sale, luați aminte la întărirea sa ...” (Ps. 48.12, 13). Ajungând la casa Domnului, cele două coruri reunite își înalță glasurile; și „jertfe mari” sunt aduse în mijlocul bucuriei generale. Versetul 43 ne învață trei lucruri despre această bucurie: întâi de toate, că ea își are sursa în Dumnezeu: „Dumnezeu îi făcuse să se bucure cu mare bucurie”; apoi, că toți au luat parte la ea, inclusiv copiii, căci ceea ce îi bucură pe părinți le face plăcere și copiilor; în sfârșit, că această bucurie se auzea până departe. Lumea care ne înconjoară poate ea să vadă și să audă că suntem oameni fericiți?

Neemia fusese obligat să se întoarcă la împărat. Profitând de această absență, Tobia, vrăjmașul binecunoscut, a reușit să aibă acces la una dintre încăperile adiacente casei lui Dumnezeu, cu ajutorul unuia dintre preoți. Acest preot nu era altul decât Eliașib, cel care se dovedise atât de neglijent la vremea când se ridicase zidul. Dar nici ușierii, oamenii care în capitolul precedent fuseseră „rânduți ... peste cămările vistierilor”, nu păziseră ceea ce Dumnezeu lor le dăduse în grijă (12.45). Cuprins de indignare, Neemia însuși, la reîntoarcerea sa, aruncă din cămară toate lucrurile lui Tobia, curăță cămările și pune iarăși în ele uneltele și darurile (confruntă cu Matei 21.12-13). Inimile noastre sunt uneori asemenea acestor încăperi, în care, în loc să punem ceea ce-l aparține lui Dumnezeu și-l servește ca dar, lumea și-a depozitat propriile lucruri. Acel întâi act de neglijență antrenase altele, astfel că Neemia trebuie acum să se ocupe în continuare de părțile cuvenite leviților, ca și de supravegherea și de repartizarea zeciuielilor aduse de popor.

În pofida angajamentului pe care și-l luase (10.31), poporul n-a mai respectat odihna de sabbat. Neemia ia măsurile cele mai energice pentru remedierea acestei situații. Oare nu se cuvine ca și noi, dragi copii ai lui Dumnezeu, să dăm cel puțin tot atâta importanță zilei Domnului, precum odinioară Israel sabbatului Său? Cu siguranță, noi nu ne mai aflăm sub Lege. Dar este trist că duminica poate fi considerată de unii creștini drept o zi de răgaz, sau de odihnă obișnuită, sau folosită pentru lecții de școală care s-ar fi putut termina cu o zi mai devreme. La ce ne duc cu gândul aceste porți care trebuia să fie închise în timpul nopții pentru protecția față de pericolele venind din afară? Nu ne amintesc o dată în plus de cetatea sfântă despre care este scris: „Porțile ei nicidecum nu vor fi închise ziua, pentru că noapte nu va fi acolo... Și nimic înținat nu va intra nicidecum în ea, nici cine practică urâciune și minciună” (Apocalipsa 21.25, 27). Cortina istoriei este căzută, în prezent, peste Israel. Ea se va ridica doar patru secole mai târziu (mai exact, patru sute patruzeci de ani), descoperindu-L pe Eliberatorul și pe Mesia al lor, încă de pe prima pagină a Noului Testament.

clickbible.org